

Η ασφαλής ομήγυρη

Σκόρπια Ποιήματα

Ντέμης Κωνσταντινίδης

Τίτλος: "Η ασφαλής ομήγυρη"

Συγγραφέας: Ντέμης Κωνσταντινίδης

Φωτογραφία εξωφύλλου: Λίτσα Μπούσμπουρα

Αυτοέκδοση-e book

Τόπος & Χρονολογία πρώτης έκδοσης: Θεσσαλονίκη, Ιούνιος 2015

Μέγεθος αρχείου: 224 KB

Σελίδες: 56

Μορφή αρχείου: pdf

Γραμματοσειρά: verdana

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση χωρίς την έγγραφη άδεια του δημιουργού.

*Κι άλλοι θα 'ρθουν και θα περάσουν
μα τα θηρία δε θα χορτάσουν...*

Α'

Ανταλλακτήριο

Γραφιάδες τούνελ
Λήθης διαβαίνουν
Ισχνές μόνο αράδες
Πίσω μένουν.
Μα κανείς, Θε μου!
Κανείς δεν πληρώνει
Το αντίτιμο.

Εκ νέου τα λόγια μια υπαγόρευση
Οριστικά υπό κατάληψη το σώμα
Ιεροεξεταστές χωρίς συγχώρεση
Στίχοι που δεν ζευγάρωσαν ακόμα.

Πώς είναι δυνατόν κάτι να κρήσες
Από τους γεραμούς στο ακρολίμανο
Όπως σκυφοί τ' απομεσήμερο
Εξαϋλώνονταν στο φως;

Στην έρημο του ανύπαρχτου
Χάσκουν μακριές οι νύχτες
Τα караβάνια δεν περνούν
Νεκρός σκορπιός ο χρόνος.

Τρυφερό πρωί
Πάχνη στα φύλλα
Αδέσποτο πουλί
Φωλιάζει στα ξύλα.

Είναι μωρό
Περιμένει τη μάνα
Απ' τον ουρανό
Να φέρει το μάννα.

Σπαρμένοι αγροί
Φρέσκο το σπυρί στο χώμα·
Θα 'ρθει κι η βροχή
Μα το σύννεφο
Δε φάνηκε ακόμα.

Αστέρια-νυστέρια
Λοξά χαρακώνουν
Το χάος.

Μισόκλειστο μάτι
Έρημη αμμουδιά-
Έρημος.

Κι όλο χτυπά ο Πτα
Στ' αμόνι
Φλόγες-πτηνόμορφα γλυπτά
Τη σκόνη...

Ισόποσος αφαιρετέος;
'Έχετε όρεξη γι' αστεία!...
Unfollow προς τον εαυτό σου;

Στα όρη που κροτάλιζαν
Τα οπλοπολυβόλα
Τώρα αφειδώς μοιράζεται
Γαμήλια φόλα...

Του κήπου μου όλα τα λουλούδια
Ατακτοποίητα...
Του κήπου μου η παρθένα γη
Μεγαλουργεί!
Θρέφοντας δίχως εξαιρέσεις.

Από τα χείλη σου
Που `ναι σαν ψέμα
Του Πρωταπρίλη
Φιλιά αδέσποτα
Μ' ήσυχο βλέμμα
Γυρνούν το δείλι.

Άλλη μια νύχτα, δεξ την, πέταξε!
Και δώστου φεύγει...
Για την ψευτιά μισοχαμογελά
Το χάραμα.

Στις καφετέριες...
Γκαρσόνες-ιέρειες
Κι αναμμένες οθόνες
Δήθεν ξορκίζουν μοναξιές.

Ίδια τοπία απελπισίας
Σε κάθε συναναστροφή:
Κινήσεις, εκφράσεις, θεατρinισμοί
Πληθυντικοί ευγενείας...

Κοπριές μικρών αγγελιών
Στοιβες δικαιολογητικών
Προσάναμμα για κάψιμο
Χλωρών τε και ξερών...

Είπες θα γράφεις
Ξέροντας
Άδικα φορτώνεις
Αράδα πάνω στην αράδα.

Νύχτα γκρεμός
Φτηνό τραγούδι
Όλο παρεξηγήσεις
Μισοξέχασα...

Αφημένη σε πικάπ
Μια πλάκα ίσως
Ένας γλυκός
Ερχομός.

Β'

Την είδα την Αννούλα,
την είδα ψες αργά
μαρμάρινη πορτούλα
βαστούσε αγκαλιά...

Εφούσκωνε τ' αγέρι
καπνό απ' την ψησταριά
κι ακόμη η Περιστέρη
'ξηγάει του Σαμαρά...

Εστέκονταν οι σκύλοι
στον τύμβο του Καστά
κι εγώ μ' ένα φυτίλι
κάτω από μια μουριά...

Και το χαιρετισμό της
εστάθηκα να ιδώ,
ώσπου ένας αγρότης
μου το 'κρυψε κι αυτό...

Σ' ολίγο, σ' ολιγάκι
δεν ήξερα, να βγω
ή πίσω απ' το λοφάκι
να κάνω τον χαζό;

Και αφού μέχρι το δείλι
δεν έμεινε ψητό...
εδάκρυσαν οι σκύλοι
εδάκρυσσα κι εγώ...

Δεν κλαίγω τον Αντώνη
δεν κλαίγω τον Καστά
μόν' κλαίω για τη Μενδώνη
που 'φαγε τα ψητά...

Έχεις μεγάλο θράσος, ρε κουνούπι
Τολμάς, λοιπόν, να με τσιμπάς και μέρα;
Εμένα, με το άγριο σουλούπι
Που 'χω αντέξει χρόνια στη γαλέρα...

Πάρε ευθύς το μάθημά σου...
Θα σε πατήσω τώρα με μανία!
Θα κλάψει, βέβαια, η μαμά σου
Μα θα της στείλω τη χαλκομανία.

Πόσο κάνουν μια καριέρα
Και δυο εύηχα πτυχία;
Πόσο κάνει η επιτυχία;

Πόσο κάνουν οι αναγνώστες
Του καινούργιου σου βιβλίου;
Πόσο η ευγνωμοσύνη
Του φιλόπτωχου ταμείου;

Πόσο κάνει η βενζίνη
Της Ferrari που οδηγείς;
Πόσο η αγορασμένη πόρνη
Και εκπάγλου καλλονής;

Καταδεκτικό

Κοντόθωρε μικροαστέ, κομήτη
Που μ' έμαθες συλλαβιστά
Και με την τρίτη!

Εγώ, σε διάλειμμα καφέ
Θα σου απονείμω πατρικά
Τίτλο πλανήτη...

Την έβδομη απ' τις επτά
Είχα ν' ασχοληθώ, μπορεί
Και με σημαντικότερα

Μα έχω μπροστά
Τ' άπειρο αργότερα...

Οι σύγχρονοι ΟΑΕΔ
Τοποθετούνται εξαρχής σ' εμπορικά
Με εξόδους σε φαρδιά καφέ
Και τόπους για παιδιά...

Όλα, βεβαίως, επί πληρωμή...
Μα αν δεν συνέβαιναν αυτά
Πώς θα μιλούσες τώρα, ποιητή
Για την πυθώνια που μπλέχτηκες ουρά;

Αύριο Χριστούγεννα
Κι έξω η μοναξιά
Ζητιάνα λέει κάλαντα.

Λίγο πριν γυρίσει
Στο παγκάκι
Ένα κοράκι
Προσγειώθηκε απαλά
Σε χείλος κάδου.

Αύριο Χριστούγεννα
Κι έξω η μοναξιά
Ζητιάνα δε σαλεύει.

Τέτοιες μέρες ναυάγια
Αποδιοπομπαία οι καλικάντζαροι
Παραμονεύουν μες στα τρίστρατα
Να σκαρφαλώσουν σε λαιμούς
Περαστικών... που βιαστικοί βαδίζουν.
Αυτοί ποτέ δεν υποπτεύθηκαν
Μια μέρα απ' τη ζωή του καλικάντζαρου.

Δε φτούρησε σ' εμάς το δίκιο
Στο σώμα η ψυχή μ' ενοίκιο
Δε φτούρησαν τα τόσα πάθη
Όλα τα νιώσαμε έν' αγκάθι.

Μια μέρα, χάραμα κι αντάμα
Χωρίς αντίο, χωρίς γράμμα
Αφήσαμε συγκινημένοι
Την κοιμισμένη ειμαρμένη.

Αιθέρια, ανύποπτη, ωραία
Τόσο ολοκληρωτικά μοιραία
Γαλήνια καθώς κοιμόταν
Ποιος να το πει τι ονειρευόταν...

Κατήφορος

Περιπλανώμενος και σήμερα
Δυο γάτες ψάχνουν στα σκουπίδια
Διασχίζω όλη την πόλη κάθετα
Τα βήματά μου πάντα ίδια.

Περνώ αυστηρά μες απ' την Έκθεση
(Οικείο κι ασφαλές τοπίο...)
Μετρώ περίπτερα φαντάσματα-
Κάποτ' εδώ νεκροταφείο.

Κι όλα με βγάζουν προς τη θάλασσα
Ξυστά στο πάρκο του Ξαρχάκου
Ρίχνω ένα ευρώ στο συντριβάνι του
Να 'ναι όπως πριν... αλλά του κάκου!

Σ' όλες τις μπάντες
Εθνικισμοί
Ο άνεργος, όμως
Ποτέ πατρίδα!

Σ' όλες τις μπάντες
Λεονταρισμοί
Ο πένης, όμως
Ποτέ μια φλοίδα!

Σ' όλες τις μπάντες
Διδακτισμοί
Ο αυτόχειρ, όμως
Ποτέ πια ελπίδα...

Σ' όλες τις μπάντες
Σαπροαστοί
Ο άστεγος, όμως
Σ' εφημερίδα

Μόνο ένα σώμα...
Δίχως ψυχή.

"Εσύ θ' αλλάξεις τον καιρό...
Τον κόσμο όλον
Τον χαλασμένο;"

Μασούσαν όλοι οι συνετοί
Που πρόθυμα το τυπικό
Του βίου ακολουθούσαν.

Αυτό το κάρβουνο "γιατί;"
Ποτέ δεν τους βασάνισε
Πυρακτωμένο...

Τ' άγαλμα με το δίκωχο
(Απόπατος περιστεριών)
Ηλίθια ρεμβάζει σε πλατεία
Κι ένας κοπρίτης
Γλύφεται σχολαστικά...
Ενώ διαπεραστικά στριγκλίζουν
Φρένα λεωφορείου
Που μόλις έχω χάσει.

Αποκριάτικο

Ήταν να μ' έβρεις
Απροετοίμαστο
Στο καρναβάλι...
Με κάποια μάσκα στο
Κεφάλι.

Ήταν να μ' έβρεις
Απροετοίμαστο
Σ' άγνωστο πλήθος...
Με το ίδιο σφίξιμο
Στο στήθος.

Ήταν να μ' έβρεις
Απροετοίμαστο
Και πάλι μόνο...
Σε μια παρτίδα που
Δεν σώνω.

Γ'

Σακάτης σκύλος
Με όσες δυνάμεις του απέμειναν
Μπρος σε βιτρίνα σουπερμάρκετ
Γαβγίζει στ' αυτοκίνητα.
Τα σάλια του τρέχουν
Το κουρασμένο στόμα του
Φέρνει ήχους απ' τον πάτο
Της αβύσσου.

Ο παππούς έκανε το χρέος του:
Φύτεψε μια ροδιά στις παρυφές του τοίχου.
Χθες ήταν γεμάτη ρόδια
Και ο ήλιος τα χάιδευε χαμηλώνοντας.
Κάθε σπυρί τους μια κουβέντα του
Από τη βαθυκόκκινη δύση.
Ναι, έκανε το χρέος του:
Φύτεψε κουβέντες στις παρυφές του τοίχου.
Χθες... κι ο τοίχος μιλούσε.

Τσαλακωμένο μοιράζεται χαρτί
Η κατάνυξη των ημερών
Σε μετάδοση απευθείας.
Υπάρχει ανάγκη για ιερότητα:
Τόσα κρίματα μας βαραίνουν
Τόσα τσαλακωμένα χαρτιά
Τόσα αιτήματα·
Σε λίγα μόλις επεισόδια συμβαίνουν
Όσα δεν άντεξαν να ελπίσουν
Τα ποιήματα.

Επίμονο το χτύπημα στην πόρτα
Νύχτα που ο αέρας έγλειφε τα σείστρα
Ορμώντας κύρος από τη θάλασσα.

Κι όμως μπορεί, γιατί πιστεύει
Βουνά πελώρια να υποτάξει
Να ημερέψει άγριες θάλασσες!
-Όχι φτηνές, που λεν, οφθαλμαπάτες-
Στ' αλήθεια όλ' αυτά συμβαίνουν
Μπροστά στου εκλεκτού λαού
Την ασφαλή ομήγυρη...
Μπροστά στα άμαθά μας μάτια
Στο εμβρόντητο ιερατείο·
Και μοναχά ένας ζητιάνος
Δεν εκπλήσσεται.

Θα πλάσω τις λέξεις μαστίγια
Τους κάληδες εμπόρους να χτυπήσω.
Θ' αναποδογυρίσω πάγκους
Σεντούκια πρόστυχα
Φλουριά, πραμάτειες να σκορπίσω.
Ραβδί το ποίημα θα πίπτει!
Μες στο ναό της τέχνης
Πώς τολμήσανε;

Χιλιάδες μετανάστες
Τα ναυάγια
Της λησμονιάς νερό
Σκεπάζει
Χωρίς ονόματα·
Ντόπιοι δουλέμποροι
Διαβεβαιώνουν
Ουδετερότητα.

Γιατί κρατάς τα περιπτά;
Να φτιάξεις, λες, ένα καράβι
Να σφάξεις έναν κόκορα μετά.

Πρίμα στο πέλαο πανιά
Ζεστός νοτιάς να λούζει χάδι
Το μέτωπο και τ' αρμυρά μαλλιά.

Καρποσυλλέκτης δίχως τόπο μόνιμο
Μια περιπλάνηση διαρκής βουνό-πεδιάδα
Δάση ιερά, τα φρούτα άγρια
Κρατά στα χείλη η νοστιμάδα.

Και κυνηγός μονάχα για επιβίωση
Δίχως φορτίο στην πλάτη μου κανένα·
Ευλογημένο θήραμα που μ' άφησες
Να κουβαλάω μέσα μου κι εσένα.

Το ποίημα
Δεν έγινε τραγούδι.
Έμεινε χνούδι
Εφηβικό.

Ο στίχος του
Δεν πέρασε το φλούδι.
Έμεινε ζούδι
Αχαμνό.

Πόσο αργά κυλούν οι χείμαρροι
Τώρα που πάψαν οι βροχές...

Ανάμεσα στη Σκύλλα και στη Χάρυβδη
Μην κάνεις πια τον κόπο να διαλέξεις.
-Βράζει το πέρασμα, ανάσα ακίνητη
Ομίχλη πηχτή, κραυγή γοερή!-
Ανάμεσα στη Σκύλλα και στη Χάρυβδη
Όσο σου γράφει, κόίτα να επιπλεύσεις.

Πώς ντύθηκε η καινούργια φύση
Κι ήρθε να μας προϋπαντήσει!

Πώς φόρεσε όλα τα καλά της
Κι έστρωσε τα πυκνά μαλλιά της!

Πώς εγλεντήσαμε παρέα
Σε χρυσοπράσινη αλέα!

Κι όταν βραδιάσαμε πιωμένοι
Μας ξέχασε η οικουμένη...

Η πρώτη αυτή λέξη
Θα 'χει το στίχο σε ράγες
Σ' όλο το ποίημα θα χορέψει
Γυμνή, χωρίς περικοκλάδες.

Η πρώτη αυτή λέξη
Πόσους θ' ανάψει σεβντάδες
Θα την έχουν κάποτε λατρέψει
Ρακένδυτοι και βασιλιάδες.

Άφησες πια την προκατάληψη
Σκύλα ξοπίσω με μωρά κουτάβια
Κι άνοιξες δρόμο για τη θάλασσα
Πώς σ' έθελγε έτσι γαλάζια!

Ανεβαίνοντας ξανά τα Πανεπιστήμια
Παρατηρώ τον κουρασμένο ίσκιο μου
Ξαπλωμένο στις πλάκες του πεζοδρομίου.
Στο τέρμα της Ευαγγελίστριας
Κρυμμένο πίσω από τους θάμνους
Ένα μνημείο εκτελεσμένων
Για να θυμίζει την Αντίσταση.

Στο σπίτι του κρεμασμένου δεν μιλάνε πια.
Στη μεγάλη πλατεία ο παππούς του αντάρτη
Τη μέρα που ελευθέρωναν την πόλη
Δεν φανταζόταν πως σε λίγο θα τον μάζευαν
Να σπάει πέτρες, να μαζεύει μύγες...
Δεν μάντευε τη φάρσα και το τέλος της.

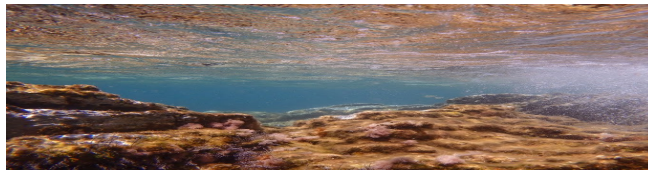
*Αναμμένο κεράκι η προσευχή
του ανάξιου δούλου Σου·
ρίζα της παπαρούνας σε χαλίκι.*

Ο **Ντέμης Κωνσταντινίδης** γεννήθηκε το 1976 στη Θεσσαλονίκη. Σπούδασε Ιστορία-Αρχαιολογία στο ΑΠΘ κι ακολούθησε μεταπτυχιακές σπουδές Μουσειολογίας. Έχει εκδώσει πέντε ποιητικές συλλογές (Διαθέσεις, 2009, Ιχθύων λόγος, 2011, Κι όμως, γελούν καλύτερα οι τζιτζικες, 2013, Ευλύγιστες μελαγχολίες, 2014) από τους εκδοτικούς οίκους University Studio Press (τις τρεις πρώτες) και Vakchikon.gr. Πρόσφατα (2015) κυκλοφόρησαν σε e-book από τα 24γράμματα τα Εφημερόπτερα.

Έλαβε το β' βραβείο σε Πανελλήνιο ποιητικό διαγωνισμό για τα «100 χρόνια ελεύθερης Θεσσαλονίκης», του συλλόγου φίλων του Βαφοπούλειου Πνευματικού Κέντρου. Είναι συνεργάτης των λογοτεχνικών περιοδικών Himaira.com και Vakchikon.gr, ενώ ποιήματα, κείμενά του, παρουσιάσεις και κριτικές για το έργο του δημοσιεύονται στο ιστολόγιο skorpieslekseis.blogspot.gr, καθώς και σε φιλόξενους ιστοτόπους και ιστολόγια λογοτεχνικού ενδιαφέροντος. Συνεντεύξεις του βρίσκονται αναρτημένες στο readingbooksforfun.blogspot.gr και στο tnxs.gr.

Η ασφαλής ομήγυρη

Σκόρπια ποιήματα

Ντέμης Κωνσταντινίδης

e book
2015

*Καιρός πια να ξεφορτωθούμε τα πτυχία μας
Ουφ! Κι όλη την ακατάσχετη φιλολογία μας...*